Kovács Zoltán

LAPOSAK

PÁRATLAN OLDAL - LVIII. évfolyam, 12. szám, 2014. március 21.

A valaha élt legnagyobb magyar labdarúgó Puskás Ferenc. Míg Magyarországon élt, soha nem volt más csapat játékosa, mint a Kispesté és jogutódjáé, amikor végleg hazatért, Kispestre tért vissza, a kispesti kiskocsmákba, a kispesti haverokhoz. Kézenfekvő tehát, hogy névhasználati kérdésben a felcsúti futballakadémia a kompetens. „Öcsinek mindig az volt az álma, hogy létrehozzon egy futballiskolát, erről a miniszterelnök úrral is többször beszéltek” – mondta a *Bors*nak Puskás Ferencné, a focista özvegye. „Amikor Orbán Viktor 2006 nyarán meglátogatott, hogy elmondja, mi készül Felcsúton, örömmel biztosítottam a támogatásunkról” – tette hozzá. Hogy ma mit szólna Öcsi bácsi a felcsúti futballügyekhez, amennyiben futballiskola ide, futballiskola oda, a nevét viselő első osztályú csapatban gyakorlatilag egyetlen saját nevelésű kezdőjátékos sincs, ezzel szemben más akadémiáktól verbuvált játékosok, pocakosodó, levezetni érkezett úgynevezett profik rúgják a labdát, az könnyen elképzelhető: elég szabadszájú ember volt. De hogy mit szólt volna ahhoz, hogy a Felcsút legutóbbi hazai meccsén a rendezők nem engedték kitenni a vendég, kispesti drukkerek egy molinóját, ahhoz már erős képzelőerő kell. A drapéria szövege a következő – lett volna: Puskás, Kispest, Hungary. A Puskást levágatták, a többi maradhatott.

Jogilag nyilván igazuk van, de az is biztos, hogy lapos és pitiáner emberekkel vagyunk körülvéve, és ebbe beleértendő az alapító elnök, a regnáló elnök, a klub magyarázatot adni nem kívánó szóvivője meg az összes színező, akinek köze van ehhez a vircsafthoz.